

descedit ad nos assumpta nostra natura
in qua nobis factus est non solum re-
demptor, sed etiam via, & ostium Io. 14.
Hunc venturum omnes prophetæ pre-
dixerunt, ut ait Petrus Act. 3. Hunc &
Ioannis discipuli expectabant, sed er-
rabant in eo, quod Ioannem hunc esse
putabant. Ideo beatissimus Ioannes tam
quam fidelis magister cognoscens se iam
mundum, & discipulos suos reliquerunt,
ne in errore, quem reuelare frequen-
tius studuit, manerent, ad veritatem ipsam
milit, ut ea visa, & audita cognos-
cerent hunc esse, quem prophetæ testa-
fuerunt, cognitoque salutis autore ei
adhererent, & per eum beatitudinem,
quam expectabant, & quæserunt tandem
inuenient, & apprehenderent. Vnde
de non tanquam dubitamus, aut igno-
rans, sed ut discipuli instruerentur, per
eos, ad dominum missos quæsuerit. Tu
es, qui venturus es, an alium expecta-
mus? Pro gratia. Ave Maria.

Duos est offendendum est esse duos
fines, & principes duos viarum ducto-
& duos omnium hominum, Deus & dia-
bulus. De hinc de signis, quibus hunc,
vel illum in nos venisse, & in nobis re-
gnare cognoscere possumus. Demum
quomodo ad imitationem Ioannis ho-
spitium Christi preparare debemus, &
quatenus in cor nostrum per gratiam
venire dignetur. De proprio, & secun-
do genere simul dicetur.

Quamvis omnes homines beatitudinem
appetant, & per sua opera quaerant,
tamen non omnes ad beatitudinem
ad quam tendunt, perueniunt, dicen-
te domino, quam angusta porta, &
arcta via, qua dicit ad vitam, & pauci
sunt, qui inueniunt eam. Mat. 7. Sunt
tamen duo fines, ad quorum alterum
quilibet hominum peruentus est, quos
in symbolo Athanasius tangit, Ad cuius
aduentum omnes homines resur-
gere habent &c. vñque in ignem æter-
num. Sunt nihilominus & duo prin-
cipes, homines ad viam horum finium di-
rigentes, quorum unus, scilicet Christus
dominus est verus, & naturalis domi-
nus vniuersorum, rex regum, & domi-

nus dominantium. Apoc. 19. Et ad Col.
2. Caput est omnis principatus & potestatis. Et in psal. 144. Regnum tuum re-
gnum omnium seculorum, & domina-
tio tua in omni generatione, & genera-
tione. Alter videlicet diabolus, vlurpa-
tus rex, non super omnes, sed tantum fi-
lios superbiae. Job 12. Ac princeps tar-
tari, & huius mundi venit (inquit domi-
nus) princeps huius mundi, & in me
non habet quicquam. Ioan. 14. Et apo-
stolus cum dicit principem tenebrarum,
& rectorem huius mundi ad Eph. 6. In
quolibet homine alter horum damna-
tur, Christus advitam, diabolus ad mor-
tem. In nullo vero simul. Nemo enim
potest duobus dominis seruire. Matth.
6. Verum nullus hominum violentus
sed cuilibet his damnatur, cui sponte
consenserit. Attendans hic seculi ana-
tores, quem principem habeant, imo
cui tyranno se subiiciant. Vterque se of-
fert homini, Christus pulsat, quatenus
intromittatur, vt sanctificet, vt conso-
letur, vt veritate liberet, vt beatificet.
Diabolus tanquam leo rugiens querit,
vt perdat, vt deuoret, vt dolo decipiatur,
vt ad peccatum aeternam pertrahat. Do-
lum tamen suum ab condere, & sub
mellis dulcedine venenum propinare
laborat. Vnde frequenter in suggestio-
nibus dubii sumus, an ex spirito bono,
an malo ingerantur. Vnde secundum
doctrinam Ioannis, Non omni spiritui
credendum est, sed ad omne incidens
consilium querendum nobis. Tu es, qui
ventur us es, an alium expectamus? id-
est, tu es ab eo qui ad beatificandum
venturus es, an alium ab eodem expe-
ctamus? Venit enim dominus in donis
suis, qui nos preparat ad vitam, vt tan-
gitur 1. Cor. 12. Sed nonnunquam an-
gelus satanæ transfigurat se in ange-
lum lucis 2. Cor. 11.

Et quamvis occultè dominatur prin-
cipes illi, nec statim notum est, quo quo
ducatur spiritu, potest tamen ex signis di-
certis cognosci, vnde signa ista, quibus
ad litteram dominus se probavit veni-
re ad operandum salutem vniuersalem
in medio terra, eadem signa per myste-